

www.parohiaserbanvoda.ro

Hristos Se naște, SLĂVIȚI-L!

FUGA ÎN EGIPT A MAICII DOMNULUI ȘI DREPTULUI IOSIF CU PRUNCUL IISUS

**DUMINICA
DUPĂ NAȘTEREA DOMNULUI**
(a Sfinților Iosif Logodnicul,
David Prorocul
și Iacob, rudenia Domnului)
†) Soborul Maicii Domnului;

†) SF. CUVIOS
NICODIM DE LA TISMANA;
SF. MC. EFTIMIE,
EPISCOPUL SARDELOR

Astăzi ne aflăm în a doua zi de Crăciun, în Duminică după Sărbătoarea Nașterii Domnului. Așa se numește această Duminică, ce ne înfățișează două evenimente din viața pământească a Mântuitorului Iisus Hristos și anume, fuga în Egipt a Maicii Domnului cu dreptul Iosif și cu Pruncul Iisus și împlinirea groaznică porunci a lui Irod de a ucide pe toți pruncii din Betleem și împrejurimi, cu scopul de a-L omori și pe Pruncul Iisus. Evenimentul refugierii în Egipt a Sfintei Familii dă naștere la câteva întrebări neliniștitoare, dar pe deplin logice, ca de pildă: „De ce Pruncul Iisus a trebuit să fie dus în Egipt spre a scăpa de mânia ucigașului Irod, când Tatăl Ceresc L-ar fi putut ocroti acasă, cu puterea Sa dumnezeiască”? Sau, altfel spus: „De ce Fecioara Maria și dreptul Iosif au trebuit să îndure spaima și calvarul unei fugi primejdioase, când s-ar fi putut face o minune”?

Fuga în Egipt oferă, mai întâi de toate, o lecție de elementară prudență, venită prin înger de la Dumnezeu-Tatăl, lecție acceptată fără șovăire cu totală supunere și smerenie, atât de Iosif cât și de Maica Domnului. Peste aproape 30 de ani, Hristos va confirma El Însuși importanța prudenței în raport cu oamenii răi și periculoși. Spre exemplu, Ioan Evanghelistul scrie că în timpul unor discuții contradictorii avute în Templu, iudeii „au luat pietre să arunce asupra Lui” vrând să-L omoare, dar El „trecând prin mijlocul lor, S-a dus” (Ioan 8, 59). Acest „trecând prin mijloc” nu este altceva decât tot un fel de fugă. Irod ucigașul era o astfel de înfățișare a răului, un ucigaș cu sânge rece, cu multe victime, nu numai dintre supușii săi, ci și obișnuiți membri ai familiei: soție, cumnați, soacră, frate, etc., încât s-a spus, pe bună dreptate, că „E mai bine să fii porcul lui Irod decât fiul său”! Ei bine, din fața unui astfel de om însetat de sânge, o elementară prudență cerea să te ferești, căci Fecioara Maria și ocrotitorul ei, Iosif, auziseră cu siguranță de ororile lui Irod. Fuga în Egipt a fost, așadar, o măsură prudentă și logică.

Este mai greu a răspunde însă la întrebarea: „De ce Dumnezeu i-a îngăduit lui Irod să ucidă atâția prunci nevinovați”? La fel de greu este răspunsul la aceeași întrebare plasată în zilele noastre, gândindu-ne la numărul uriaș de ucideri a pruncilor prin avorturile săvârșite zilnic

de către nenumărați ucigași anonimi. Căci dacă atunci au fost uciși între 20 și 30 de prunci, ținând seama de Betleem și împrejurimile lui (cifra de 14.000 de prunci fiind una simbolică), în zilele noastre uciderile de prunci prin avorturi, înfometare, războaie, boli etc., ating cifre înspăimântătoare. Cum să înțelegem acest lucru? Un prim pas ar fi să ne amintim și cu acest prilej că Dumnezeu nu anulează niciodată libertatea omului, nici a celor buni, nici a celor răi. Un alt pas ar fi să înțelegem că Irod a fost realmente un ucigaș notoriu, care a înțeles să folosească abuziv puterea și libertatea primite de la Dumnezeu. Asta nu înseamnă că trebuie să ne resemnăm în fața răului și să nu ne împotrivim cu toate puterile noastre. Este firesc să protestăm prin toate mijloacele împotriva oricărui fel de ucidere sau să ne

ferim de rău dacă avem posibilitatea să o facem. De aceea, nu întâmplător am zăbovit asupra noțiunii de prudență. Oamenii răi, ucigașii în speță, nu pot fi înfrunțați întotdeauna fățiș. Diavolul nu trebuie provocat, ci evitat prin respingerea tuturor ispitelor cu care ne împresoară. Prudența devine, astfel, un act de înțelepciune, de incontestabilă valoare, virtute apreciată nu numai în creștinism, ci în toate filosofiiile lumii. Pământul este plin de astfel de „Irozi ucigași”. Care caută să vâneze nu doar trupurile, cât mai ales sufletele noastre. Chiar Mântuitorul ne-a avertizat în această privință: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate și sufletul și trupul să le piardă...” (Matei 10, 28). ❀

Părintele Adrian Chiriță

ICOANA MAICII DOMNULUI „BETLEEMIȚA”

„Ceea ce ești izvor a toată înțelepciunea îndrumă pașii noștri pe cărarea mântuirii, Stăpână, căci numai tu ai purtat în pântecele tău și ai născut pe Cel Ce a luat firea neputincioasă a lui Adam ca s-o înnoiască și să o așeze pe scaunul slavei cerești. În brațele tale ai purtat cu cuviință dumnezeiască pe Soarele dreptății, Cel Ce cu razele iubirii Sale de oameni luminează inimile celor ce se nevoiesc pe calea dobândirii virtuților. Pe Acesta roagă-L, Fericită, să ne dăruiască îndurările Sale, iertând nedreptățile noastre și așezându-ne la limanul viețuirii curate.”
(Rugăciune la Icoana Maicii Domnului Betleemița)

dreapta scării ce duce în Peștera Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Icoana este unică în lume atât pentru că Maica Domnului este reprezentată zâmbind, cât și pentru faptul că Pruncul său binecuvântează cu mâna credincioșii. Chipul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu în această icoană debordează de afecțiune și liniște, iar zâmbetul de pe fața ei veselește sufletele pelerinilor.

Nu există date precise despre originea icoanei. După tradiție, icoana a fost zugrăvită de către Sfântul Apostol și Evanghelist Luca. Icoana este îmbrăcată într-o ferecătură din aur și argint deosebit de frumoasă, împodobită cu pietre prețioase, dăruită de țarina

Ecaterina în urma unei minuni pe care a făcut-o Născătoarea de Dumnezeu cu ea. Când a vizitat Țara Sfântă, țarina a dăruit veșmintele ei ca să fie „îmbrăcată” Stăpâna lumii întregi. A oferit chiar și bijuteriile personale ca să fie așezate în icoană și a hotărât ca pe viitor țarinele să nu mai poarte rubine, încât acest lucru să rămână un privilegiu exclusiv al Maicii Domnului.

De-a lungul timpului, icoana Maicii Domnului din Betleem a fost dusă în procesiuni atât în Țara Sfântă, cât și în Grecia și Rusia. Icoana Maicii Domnului Betleemița este prăznuită pe 26 decembrie, odată cu Soborul Maicii Domnului. (doxologia.ro) ❖

Un odor de mare preț al Bisericii Nașterii Domnului din Betleem este icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Betleemița”, așezată într-un frumos proschinitar, în

Sfântul Ștefan, primul diacon și martir al Bisericii

a strigat cu glas mare: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta! Și zicând acestea, a murit.” (Faptele Apostolilor 7, 55-60)

Așa s-a petrecut mucenicia aceluia sfânt bărbat, Ștefan, primul ales în ceata diaconilor de către apostoli pentru ajutor în slujire în biserică, căci la început rolul diaconilor era mai important decât azi, ei predicând cuvântul Evangheliei, dar și botezând și ajutând la desfășurarea cultului. Apostolii au ales pe primii șapte diaconi: „Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh Sfânt” și pe Filip, Prohor, Nicanor, Timon, Parmena și Nicolae, prozelit din Antiohia (FA 6, 5). Aceștia au fost aduși înaintea apostolilor care, rugându-se, și-au pus mâinile peste ei, hirotonindu-i diaconi. Iar Scriptura ne spune că „Ștefan, plin de har și de putere, făcea minuni și semne mari în popor.” (FA 6, 8)

Lucrarea apostolilor și diaconilor aducea mulțime de evrei la credința creștină, acest lucru supărându-i pe farisei. Căci Sfântul Ștefan era propovăduitor al credinței adevărate, mărturisind pe Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, Care S-a născut, a murit, a înviat și S-a înălțat la ceruri pentru mântuirea noastră. Fariseii au considerat că aduce blasfemie lui Moise și lui Dumnezeu și cu vorbe mincinoase l-au

pârât pe Ștefan sinedriului și l-au predat acestuia spre judecată.

Sfântul Ștefan a rostit o lungă cuvântare în care a arătat că Iisus Hristos este Mesia, cel prezis de profeți. Fără nicio teamă, Sfântul Ștefan i-a acuzat pe evrei că au stat pururea împotriva Duhului Sfânt, ei și părinții lor, au prigonit și ucis pe proroci, pe cei ce au vestit mai dinainte sosirea Celui Drept, au fost vânzători și ucigași ai lui Hristos. „Voi, care ați primit Legea întru rânduieli de îngeri și n-ați păzit-o!” Furioși, evreii au cerut uciderea Sfântului Ștefan cu pietre. Acesta L-a văzut pe Hristos în slavă și s-a rugat pentru sine și pentru cei ce-l omorau.

Sfântul diacon Ștefan a fost omorât cu pietre în valea lui Iosafat, în timp ce Saul, convertitul de mai târziu, Apostolul Pavel, păzea hainele ucigașilor. Trupul sfântului a fost pus în mormântul unui creștin. Moaștele sale au fost descoperite în anul 415, când preotul Luchian din Kefar Gamala a avut o întreită viziune. Pe mormântul său scria „chiliel”, în limba ebraică „cunună”, pentru că el a luat, cel dintâi dintre creștini, cununa muceniciei. Numele său este de origine grecească - Stephanos - și înseamnă „coroană”, „ghirlandă”, „cunună” (cu care erau încununăți învingătorii). ❖

„Iar Ștefan, fiind plin de Duh Sfânt și privind la cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu. Și a zis: Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu! Iar ei, strigând cu glas mare, și-au astupat urechile și au năvălit asupra lui. Și scoțându-l afară din cetate, îl băteau cu pietre. Iar martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr, numit Saul. Și îl băteau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și zicea: Doamne, Iisuse, primește duhul meu! Și, îngenunchind,

HRISTOS SE NAȘTE! SLĂVIȚI-L!

Sfântul Evanghelist Luca ne spune că vestea Nașterii Mântuitorului adusă păstorilor de la Bethleem de îngerul Domnului a fost însoțită de slava Domnului, care a înconjurat pe păstori, în timp ce îngerul a stat lângă ei.

Așadar, vestea Nașterii Domnului se face deodată prin cuvânt ceresc și prin vedere cerească. Prin slove rostite și prin slovă privită, pentru că Dumnezeu-Cuvântul cel nevăzut cu ochii trupești, nedepins cu mintea și cu privirea și neatins cu mâna se face Om văzut cu ochii, ascultat cu urechile, înțeles cu mintea și atins cu mâinile. De ce? Pentru ca să ne dăruiască nouă oamenilor, limitați și trecători, slava Lui cea nemărginită și veșnică.

Să ne ridice la sfințenia Lui pe noi, cei căzuți în păcat. Să ne dăruiască viață veșnică nouă, celor muritori. Să ne învețe ascultarea smerită și recunoștința față de Dumnezeu pe noi, cei neascultători și nerecunoscători.

Stăpânul lumii, Cel Atotputernic și preaslăvit de îngeri, s-a făcut om sărac și slujitor smerit pentru ca pe noi să ne elibereze din robia lăcomiei după cele materiale, din tirania orgoliului și a slavei deșarte.

Făcătorul cerului și al pământului, Hristos, coboară din ceruri pe pământ, ca pe noi pământeni să ne înalțe la ceruri. Fiul Preaslăvit al lui Dumnezeu S-a făcut Fiul smerit al omului, ca pe noi, oamenii, să ne înalțe la demnitatea și slava de fii duhovnicești ai lui Dumnezeu.

După cum spune Sfântul Apostol Ioan prin cuvintele: „Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.” (Ioan 1, 12-13)

Hristos a coborât din ceruri și S-a născut într-o peșteră în interiorul pământului ca pe noi oamenii să ne înalțe în interiorul împărăției cerurilor. Acesta este înțelesul adânc al slavei Domnului arătată păstorilor de la Bethleem când îngerii Domnului le-a vestit nașterea smerită a lui Hristos Mântuitorul.

De ce a fost El vestit ca Mântuitor? Pentru că mântuirea înseamnă unirea omului păcătos și muritor cu Dumnezeu cel sfânt și veșnic.

Hristos se naște ca Mângâietor ca să vindece oamenii de păcat și de moarte și să-i facă părtași ai vieții veșnice.

La nașterea lui Iisus Hristos, cerul se

unește cu pământul, iar îngerii se bucură împreună cu păstori pentru a ne arăta nouă taina mântuirii oamenilor în Biserica lui Hristos, în care Liturghia săvârșită pe pământ de preoți păstori sufletești ai turmei cuvântătoare se unește cu Liturghia cerească, săvârșită neconținut de către îngerii în ceruri.

În acest sens, Sfântul Evanghelist Luca ne spune că la Nașterea Domnului, împreună cu îngerul binevestitor s-a mai arătat păstorilor și mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14)

De ce îngerul Domnului a vestit păstorilor de la Bethleem nașterea Domnului Hristos

în timpul nopții? Pentru că păstori erau în stare de veghe sau de priveghere. În acest înțeles, Evanghelia ne spune că păstori făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Păstori, nefiind robiți de grijile și petrecerile lumești din cetate, înțelegeau mai bine legătura dintre cer și pământ. De aceea, când Se naște Hristos, lumina lumii, „Păstorul și Păzitorul sufletelor noastre” (I Petru 2, 25), păstori, cu ochii veghetori, cu mintea și inima trează, primesc cei dintâi vestea Nașterii Mântuitorului. Iar după ce merg la Bethleem și se închină pruncului, ei au devenit la rândul lor vestitori ai bucuriei Nașterii Domnului Iisus Hristos. ❖

Părintele Dinu

Ce ne spun nouă cei trei magi?

Dumnezeu este deasupra istoriei, El guvernează toată viața noastră. Nu istoria lumii acesteia ne definește pe noi, ci încadrarea noastră în istoria veșniciei lui Dumnezeu. Multe au să ne spună nouă magii în ziua de astăzi. Ei au trăit, ca și noi, într-o lume a păgânismului hedonist, a fricii de moarte, a bolii și a lipsei de credință, însă au știut, în sinceritatea inimii, să se ridice peste toate ale lumii acesteia de dragul bucuriei stelei celei povățuitoare, căreia i-au urmat, dorind să Îl găsească pe Cel Care le vorbea prin stea. Ei au reușit astfel să-I aducă Acestuia tot ce au avut mai bun, iar răsplata primită a fost pe măsura dragostei și râvnei lor.

Astăzi, și noi suntem în mijlocul a multe încercări, și exemplul magilor trebuie să ne fie pilduitor. Trebuie să fim încredințați că istoria adevărată o scrie și o stăpânește Dumnezeu, și nu oamenii. Toate sunt în mâna Lui și El este la cârma istoriei. Irod și, mai apoi, arhierii și mai marii poporului evreu, în nebulia lor, și-au

închipuit că-L pot prinde și ucide pe Dumnezeu, crezând că totul se petrece în istoria trecătoare a lumii acesteia. Ei nu au cunoscut puterea cea mare a lui Dumnezeu, care se arată nu în răzbunare, în războaie, în distrugeri, ci în răbdare și în suferință și în iubire jertfelnică. „Îndrăzniți, eu am biruit lumea!” (In 16, 33), acestea sunt cuvintele Pruncului ceresc venit la noi pentru a ne chema la Sine pe calea răbdării în necazuri, pe calea dragostei altruiste, pe calea păzirii poruncilor, pe calea încrederii nemărginite în purtarea Sa de grijă și pe calea pocăinței sincere și a întoarcerii la El cu toată ființa noastră.

Să-L căutăm pe Hristos, Care S-a întrupat pentru noi, să-I urmăm învățătura Sa mântuitoare, fiind călăuziți de „stelele luminoase” ale Bisericii Sale care ne duc mereu la tainicul Betleem, la Casa Pâinii cerești, unde, pe Sfânta Masă, găsim Pruncul cel Jertfit pentru noi. (Fragment din *Pastorală la Nașterea Domnului a ÎPS Laurențiu, mitropolitul Ardealului*)

VIN COLINDĂTORII, DAȚI DRUMUL LA CER!

A fost odată, nu foarte departe în timp, o Țară în care colindatul a fost interzis. Ocupată de oameni cărora li se ștersese din minte Hristos, nu a fost greu să-și găsească niște oameni-priză, care la rândul-le să descarce ideologia fricii și a urii și să facă din penitenciare și lagăre noile locașuri ale libertății. Ba mai mult: au reușit ca oprimarea să pară a fi democrație, iar hoția politică de stat. Pentru jumătate din lumea locuită a vremii, ceea ce făceau conducătorii Țării aceleia și parte din acoliții lor era normal, întemeiat legal și democratic. În locul lui Dumnezeu se insinua idolatrizarea stăpânilor, iar locul Ierusalimului era mutat în miezul stepei, în vântul înghețat și roșu.

Nu întâmplător, Țara aceea și-a luat colindul înapoi. Cu prețul a mii de morți ai căror ucigași ne prefacem că nu-i știm. Și-a recăpătat și „leru-i ler” și „dalbe flori”. Și a trăit intens un Crăciun și un An Nou în aerul tare al dimineaței Libertății. Ca niciodată s-a auzit atunci „Ziurel de Ziuă”. O geană de Lumină adevărată răzvrătită împotriva unui întuneric ce părea fără sfârșit. În razele acelea dintâi s-a văzut războiul prin care trecuse Țara aceea vreme de 41 de ani. Oasele albite din tăpșanele de lângă temnițe, cercănele celor ce-și plâneau morții, foamea și frigul îndurate absurd, absurdul incredibil al unei argumentări în libertate a punerii sub urmărire a unui popor. Poporul Țării aceleia. Pentru o vreme, Țara și-a recăpătat colindul.

Apoi, de bunăvoie și siliți doar de malformările de context prin care treceau, oamenii Țării aceleia au „manelizat” colindele, le-au furat și trecut în reclame, le-au folosit până la epuizarea auzului colectiv. Lălăiau și chinuiau vestea Crăciunului. Și au uitat, tot mai mult, că în miezul Venirii Pruncului Iisus nu stau nici mall-urile și nici cohorta de reni, ci El, Copilul. Și făceau asta deseori sub ochii propriilor copii, spunându-le că îi eliberează de întuneric.

Nașterea Domnului, unica „resetare” adevărată a lumii

Iată, dragii mei, intrăm deja în al doilea an al unei „mari resetări”, adică al felului în care s-au sfătuit între ei mai-marii lumii să o schimbe și să o stăpânească. Și ei vor să re-întemeieze lumea, dar într-un mod faustic, viclean, utopic. O lume care promite eliberare, dar care aduce robie; care promite sănătate eternă, dar care permanentizează spitalul; care promite fericire doar dacă ești deposedat de toate cele firești. De fapt, această „resetare” aduce mult cu ceea ce noi românii am trăit cu doar câteva decenii în urmă. O lume a controlului, a supravegherii, a raționalizării, a penuriei. A unor lipsuri planificate, a unei stări permanente de teroare, a stăpânirii prin divizare. Îi spuneam, pe atunci, comunism. Iată că revine, de această dată în forme noi și cu ajutorul noilor tehnologii. Bate chiar un vânt de schimbare chiar și în ceea ce privește marile sărbători creștine și nu suntem prea departe de

reîntoarcerea lui „Moș Gerilă” în locul Crăciunului. Este o lume pe care vizionarul monah Nicolae Steinhardt de la Rohia a descris-o profetic într-unul din eseurile sale din tinerețe: „Unii ar voi să vadă lumea organizată după stilul și asemănarea unui spital. Ei visează numai analize, controale, vizite, inspecții, injecții, certificate, fișe, observații, carantine,

Și-apoi au cerut să fie scoasă religia din școală și au acceptat reducerea culturii istorice a Țării lor. Și s-au mulțumit să crească oricât numărul de ore de limbi străine și să-l scadă pe cel al limbii lor naționale. Și apoi, vai, au început să se plângă că le pleacă tinerii și se destramă visul a mii de familii. Au exportat creiere, le-au spus unii, uitând că acele creiere au suflet. Și sufletul acela a continuat să-și caute liniștea. Ușor, ușor, copiii plecați de Acasă spre Departele ce li s-a făcut Casă au început să murmure colinde. Erau Colinde

„Leru-i ler, leri-i ler și iar leri-i ler
Doamne-n noaptea asta m-am gândit să-ți cer
Să trimiți un înger tânăr și frumos,
Cu fum de tămâie și de chiparos.

Să-mi sfințească, Doamne, temnița săracă
Și s-o scoată Bunul, de sub promoroacă.
Și să mai aducă, Doamne, pentru noi,
Pentru osândiții flămânziți și goi,

Aburul din pâinea pe care-o visăm,
Care ne-ncălzește când toți o gustăm.
Pâinea Sfântă-n care, Doamne, Tu te frângei,
Și Aghiasma-n care lacrimile-ți plângi.

(Părintele Constantin Necula - Colindul Țării fără de colind...) ❖

fără de Țară. În vremea aceea, Țara pierzându-și, a căta oară, colindele.

De ceva vreme, murmurul a revenit Acasă. Uneori purtat de buzele crăpate de dor ale celor plecați. Ori rămași cu dorul în suflet. Rămași și plecații, uniți. Uneori, doar de colinzi. Printre colinde, unul scris de un tânăr ce avea doar 17 ani în 1956, când a fost furat de acasă de hultanii celei dintâi prigoniri a colindelor. Ovidiu Vasilescu, după numele său, care ne-a transmis, poate, cel mai dureros colind pe care-l are Țara aceea în tezaurul său:

Un amnar s-aducă dintr-o stea mai mare,
Să ne încălzească lanțuri la picioare.
Și din scutecele-n care-ai stat legat
Să ne-aducă Doamne, bundă de iernat.

Leru-i ler, leri-i ler și iar leri-i ler
Tu mă iartă Doamne pentru câte-ți cer,
Dar în deznădejdea-n care suntem noi
Sfinții înșiși, Doamne, ar avea nevoie.

Și ți-ar face-n taină rugăciune 'naltă
Prin Pruncul din iesle și cea Preacurată
Leru-i Doamne ler și iar leri-i ler,
Vin Colindătorii, dați drumul la cer!”

reîntoarcerea lui „Moș Gerilă” în locul Crăciunului.

Este o lume pe care vizionarul monah Nicolae Steinhardt de la Rohia a descris-o profetic într-unul din eseurile sale din tinerețe: „Unii ar voi să vadă lumea organizată după stilul și asemănarea unui spital. Ei visează numai analize, controale, vizite, inspecții, injecții, certificate, fișe, observații, carantine,

diete, prescripții și operații. Societatea omenească ar deveni, în acest vis urât, un sanatoriu cu disciplină de fier, cu paturi numerotate, pază la poartă, o plapumă de om, 250 g de pâine pe zi, un număr fix de calorii, vaccinuri săptămânale, radiografii lunare, măsurători anuale și înmormântare igienică la sfârșit.” (ÎPS Macarie, episcopul Europei de Nord – din Pastorală la Nașterea Domnului) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 DECEMBRIE 2021 - 2 IANUARIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Soborul Maicii Domnului - Duminica după Nașterea Domnului (a Sfinților Iosif Logodnicul, David Prorocul și Iacob, rudenia Domnului) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 27.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	† Sf. Ap., întâiul Mc. și Arhidiacon Ștefan - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 29.12	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 31.12	De la 23 ⁰⁰	Slujba de mulțumire și de binecuvântare a Noului An
Sâmbătă 1.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†)Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; †) Sf. Ier. Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei Utrenia, Sfânta Liturghie
Duminică 2.01	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Botezului Domnului (Predica Sf. Ioan Botezătorul) Utrenia, Sfânta Liturghie